Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

16. července 2015 *

„Řízení o předběžné otázce — Duševní a průmyslové vlastnictví — Směrnice 2004/48/ES — Článek 8 odst. 3 písm. e) — Prodej padělaného zboží — Právo na informace v rámci řízení o porušení práva duševního vlastnictví — Právní úprava členského státu umožňující bankovním institucím odmítnout vyhovět žádosti o poskytnutí informací o bankovním účtu (bankovní tajemství)“

Ve věci C-580/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Bundesgerichtshof (Německo) ze dne 17. října 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 18. listopadu 2013, v řízení

Coty Germany GmbH

proti

Stadtsparkasse Magdeburg,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, K. Jürimäe, J. Malenovský (zpravodaj), M. Safjan a A. Prechal, soudci,

generální advokát: P. Cruz Villalón,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Coty Germany GmbH M. Fiebigem, Rechtsanwalt,

— za Stadtsparkasse Magdeburg N. Grossem, Rechtsanwalt,

— za německou vládu T. Henzem a J. Kemper, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi F. Bulstem a F. Wilmanem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 16. dubna 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 8 odst. 3 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. L 157, s. 45; Zvl. vyd. 17/02, s. 32, a oprava Úř. věst. L 195, s. 16).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Coty Germany GmbH (dále jen „Coty Germany“), společností, která je držitelkou práv duševního vlastnictví, a bankovní institucí, společností Stadtsparkasse Magdeburg (dále jen „Stadtsparkasse“), ve věci odmítnutí ze strany posledně jmenované poskytnout společnosti Coty Germany informace o bankovním účtu.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body 2, 10, 13, 15, 17 a 32 odůvodnění směrnice 2004/48 znějí takto:

„(2) Ochrana duševního vlastnictví by měla umožnit vynálezci nebo tvůrci získávat oprávněný zisk z vynálezu nebo díla. Měla by také umožňovat co největší šíření děl, myšlenek a nových know-how. Současně by neměla bránit svobodě projevu ani volnému pohybu informací nebo ochraně osobních údajů, včetně údajů na internetu.

[…]

(10) Cílem této směrnice je sblížení právních systémů tak, aby byla zajištěna vysoká, rovnocenná a stejnorodá úroveň ochrany [duševního vlastnictví na vnitřním trhu] vnitřního trhu.

[…]

(13) Je nezbytné vymezit co nejširší oblast působnosti této směrnice tak, aby zahrnovala všechna práva duševního vlastnictví upravená předpisy Společenství v této oblasti nebo vnitrostátními předpisy dotyčného členského státu. […]

[…]

(15) Touto směrnicí by nemělo být dotčeno hmotné právo duševního vlastnictví, směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů [(Úř. věst. L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355)], směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/93/ES ze dne 13. prosince 1999 o zásadách Společenství pro elektronické podpisy [(Úř. věst. 2000, L 13, s. 12; Zvl. vyd. 13/24, s. 239)] a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu[(Úř. věst. L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399)].

[…]

(17) Opatření, řízení a nápravná opatření stanovená touto směrnicí je třeba pro každý případ určit takovým způsobem, aby byla řádně zohledněna zvláštní povaha daného případu, včetně zvláštních vlastností každého práva duševního vlastnictví, a ve vhodných případech úmyslná nebo neúmyslná povaha tohoto porušení práva.

[…]

(32) Tato směrnice je založena na úctě k základním lidským právům, a zejména na zásadách uznávaných Listinou základních práv Evropské unie [(dále jen ‚Listina')]. Jejím cílem je především zajistit plné dodržování práv duševního vlastnictví v souladu s čl. 17 odst. 2 [Listiny]."

4 Článek 2 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/48 zní:

„Touto směrnicí nejsou dotčeny:

a) předpisy Společenství upravující hmotné právo duševního vlastnictví, směrnice 95/46/ES, směrnice 1999/93/ES a směrnice 2000/31/ES obecně a zvláště články 12 až 15 směrnice 2000/31/ES".

5 Článek 8 směrnice 2004/48, nadepsaný „Právo na informace", stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví a na základě odůvodněné a přiměřené žádosti navrhovatele mohly příslušné soudní orgány nařídit, že informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo duševního vlastnictví, musí poskytnout porušovatel nebo každá jiná osoba

a) která prokazatelně v obchodním měřítku držela zboží porušující právo,

b) která prokazatelně v obchodním měřítku užívala služby porušující právo,

c) která prokazatelně v obchodním měřítku poskytovala služby používané při činnostech porušujících právo, nebo

d) byla označena osobou uvedenou v písmenech a), b) nebo c) jako účastník na výrobě, zpracování, nebo distribuci zboží či poskytování služeb.

2. Informace uvedené v odstavci 1 případně obsahují:

a) jména a adresy výrobců, zpracovatelů, distributorů, dodavatelů a jiných předchozích držitelů zboží nebo služeb, stejně jako velkoobchodníků a maloobchodníků;

b) informace o vyrobeném, zpracovaném, dodaném, přijatém nebo objednaném množství a o ceně za dané zboží či služby.

3. Odstavce 1 a 2 se použijí, aniž jsou dotčeny jiné právní předpisy, které:

a) přiznávají nositeli práv práva na získání úplnějších informací;

b) upravují použití informací poskytnutých na základě tohoto článku v občanskoprávním či trestním řízení;

c) upravují odpovědnost za zneužití práva na informace;

d) poskytují možnost odepřít poskytnutí informací, které by nutily osobu uvedenou v odstavci 1 přiznat svou účast nebo účast svého blízkého příbuzného na porušení práva duševního vlastnictví, nebo

e) upravují ochranu důvěrnosti informačních zdrojů nebo zpracování osobních údajů."

6 Směrnice 95/46 stanoví v článku 2, nadepsaném „Definice“:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

a) ‚osobními údaji‘ veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě (subjekt údajů); identifikovatelnou osobou se rozumí osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity;

b) ‚zpracováním osobních údajů‘ (‚zpracování‘) jakýkoli úkon nebo soubor úkonů s osobními údaji, které jsou prováděny pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromažďování, zaznamenávání, uspořádávání, uchovávání, přizpůsobování nebo pozměňování, vyhledávání, konzultace, použití, sdělení prostřednictvím přenosu, šíření nebo jakékoli jiné zpřístupnění, srovnání či kombinování, jakož i blokování, výmaz nebo likvidace;

[…]“

Německé právo

7 Zákon o ochranných známkách (Markengesetz) ze dne 25. října 1994 (BGBl. 1994 I, s. 3082), ve znění zákona ze dne 19. října 2013 (BGBl. 2013 I, s. 3830, dále jen „Markengesetz“), stanoví v § 19, nadepsaném „Právo na informace“:

„1. Majitel ochranné známky nebo obchodního označení může v případech uvedených v paragrafech 14, 15 a 17 požadovat od porušovatele okamžité poskytnutí informací o původu a distribuční síti zboží nebo služeb, které byly označeny za protiprávní.

2. V případě zjevného porušení práva nebo v případech, kdy majitel ochranné známky nebo obchodního označení podal žalobu proti porušovateli práva, se toto právo uplatní (s výhradou ustanovení odstavce 1) také proti osobě, která v obchodním měřítku

1) držela zboží porušující právo;

2) užívala služby porušující právo;

3) poskytla služby používané při činnostech porušujících právo, nebo

4) se podle informací poskytnutých některou z osob uvedených v bodech 1, 2 nebo 3 podílela na výrobě, zpracování nebo distribuci tohoto zboží nebo na poskytování těchto služeb,

pokud tato osoba není na základě paragrafů 383 až 385 občanského soudního řádu [(Zivilprozessordnung)] oprávněna odmítnout svědčit v řízení proti porušovateli. V případě soudního vymáhání práva na informace v souladu s první větou může soud na návrh přerušit řízení proti porušovateli až do konečného rozhodnutí sporu týkajícího se práva na informace. Osoba povinná poskytnout informace může požadovat od poškozené osoby náhradu nákladů spojených s poskytnutím uvedených informací.

[…]“

8 Ustanovení § 383 občanského soudního řádu, ve znění zveřejněném dne 5. prosince 2005 (BGBl. 2005 I, s. 3202), nadepsané „Odepření výpovědi z osobních důvodů“, stanoví v odstavci 1:

„Právo odepřít výpověď mají:

[…]

6. osoby, jimž jsou na základě jejich funkce, postavení nebo profese svěřeny skutečnosti, jejichž utajení vyplývá z povahy těchto skutečností nebo je stanoveno právním předpisem, a to výhradně ve vztahu ke skutečnostem, na které se vztahuje povinnost mlčenlivosti“.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

9 Společnost Coty Germany vyrábí a distribuuje parfémy a je držitelkou výhradní licence k ochranné známce Společenství Davidoff Hot Water, zapsané pod číslem č. 968661 pro parfémové přípravky.

10 V lednu 2011 koupila společnost Coty Germany na aukčním internetovém portálu lahvičku parfému značky Davidoff Hot Water. Finanční částku odpovídající ceně tohoto výrobku zaplatila na bankovní účet vedený u Stadtsparkasse, který jí oznámil prodejce.

11 Poté, co společnost Coty Germany zjistila, že zakoupila padělek, požádala aukční portál, aby jí sdělil skutečné jméno majitele uživatelského účtu, který sloužil k prodeji dotčeného parfému, neboť prodej byl uskutečněn pod pseudonymem. Označená osoba uznala, že je majitelem uživatelského účtu na aukčním portálu, nicméně popřela, že byla prodejcem dotčeného výrobku, a na základě práva odepřít výpověď odmítla poskytnout další informace.

12 Společnost Coty Germany se obrátila na Stadtsparkasse s žádostí, aby jí na základě § 19 odst. 2 Markengesetz sdělila jméno a adresu majitele bankovního účtu, na který zaslala částku odpovídající ceně zakoupeného padělaného zboží. Společnost Stadtsparkasse odmítla tuto informaci poskytnout s odvoláním na bankovní tajemství.

13 Společnost Coty Germany podala žalobu k Landgericht Magdeburg (zemský soud v Magdebourgu), který společnosti Stadtsparkasse nařídil, aby poskytla požadované informace.

14 Oberlandesgericht Naumburg (vrchní zemský soud v Naumburgu), k němuž podala společnost Stadtsparkasse odvolání, zrušil rozsudek vydaný v prvním stupni s tím, že žádost o poskytnutí informací nebyla s ohledem na § 19 odst. 2 první větu bod 3 Markengesetz opodstatněná.

15 Oberlandesgericht Naumburg měl totiž za to, že ačkoli byly služby poskytované společností Stadtsparkasse, v projednávané věci vedení běžného účtu, použity k činnosti porušující právo, měla společnost Stadtsparkasse, jakožto bankovní instituce, na základě § 19 odst. 2 první věty Markengesetz, ve spojení s § 383 odst. 1 občanského soudního řádu právo v občanskoprávním řízení odepřít výpověď.

16 Uvedený soud měl za to, že tento závěr není vyvrácen výkladem uvedených ustanovení provedeným v souladu se směrnicí 2004/48.

17 Společnost Coty Germany podala opravný prostředek „Revision“ k Bundesgerichtshof (spolkový soudní dvůr), přičemž trvala na svých návrhových žádáních. Vzhledem k tomu, že Bundesgerichtshof měl pochybnosti ohledně toho, jak je třeba vykládat směrnici 2004/48, zejména její článek 8, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba čl. 8 odst. 3 písm. e) směrnice 2004/48 vykládat v tom smyslu, že toto ustanovení brání vnitrostátní právní úpravě, která bankovní instituci v takovém případě, jako je projednávaný případ, umožňuje s odvoláním na bankovní tajemství odmítnout poskytnutí informace podle čl. 8 odst. 1 písm. c) této směrnice o jménu a adrese majitele účtu?“

K přípustnosti

18 Společnost Stadtsparkasse namítá nepřípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, když tvrdí, že spor projednávaný předkládajícím soudem nespadá do působnosti směrnice 2004/48, ale výhradně do působnosti vnitrostátního práva, jelikož žádost o informace dotčená ve věci v původním řízení nebyla podána v rámci řízení o porušení práva duševního vlastnictví, ale týká se případu zjevného porušení práv spojených s ochrannou známkou Společenství. Takový případ přitom nespadá do působnosti směrnice 2004/48.

19 V tomto ohledu je třeba konstatovat, jak uvedl generální advokát v bodě 20 stanoviska, že žádost o informace podaná v rámci řízení, které se týká zjevného porušení práv spojených s ochrannou známkou, spadá do působnosti čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48.

20 Tento závěr je podpořen bodem 13 odůvodnění směrnice 2004/48, podle kterého je nezbytné vymezit co nejširší oblast působnosti této směrnice tak, aby zahrnovala všechna práva duševního vlastnictví upravená předpisy Společenství v této oblasti nebo vnitrostátními předpisy dotyčného členského státu. Je tedy třeba mít za to, že tato směrnice se vztahuje rovněž na řízení týkající se porušení práv spojených s ochrannou známkou Společenství.

21 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je tedy třeba považovat za přípustnou.

K předběžné otázce

22 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda je třeba vykládat čl. 8 odst. 3 písm. e) směrnice 2004/48 v tom smyslu, že brání ustanovení, které v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, umožňuje bankovní instituci s odvoláním na bankovní tajemství odmítnout v rámci čl. 8 odst. 1 písm. c) uvedené směrnice poskytnout informace o jménu a adrese majitele účtu.

23 Zaprvé ze znění čl. 8 odst. 1 písm. c) směrnice 2004/48 vyplývá, že členské státy musí zajistit, aby v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví a na základě odůvodněné a přiměřené žádosti navrhovatele mohly příslušné soudní orgány nařídit, že informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo duševního vlastnictví, musí poskytnout každá osoba, která prokazatelně v obchodním měřítku poskytovala služby používané při činnostech porušujících právo.

24 Toto ustanovení je třeba vykládat ve spojení s bodem 17 odůvodnění uvedené směrnice, podle kterého opatření, řízení a nápravná opatření stanovená touto směrnicí je třeba pro každý případ určit takovým způsobem, aby byly řádně zohledněny zvláštní vlastnosti každého práva duševního vlastnictví, a ve vhodných případech úmyslná nebo neúmyslná povaha tohoto porušení práva.

25 Zadruhé vyplývá z čl. 8 odst. 3 písm. e) směrnice 2004/48, že její čl. 8 odst. 1 se použije, aniž jsou dotčeny jiné právní předpisy, které upravují ochranu důvěrnosti informačních zdrojů nebo zpracování osobních údajů.

26 Je nesporné, že bankovní instituce, jako je instituce dotčená ve věci v původním řízení, spadá do působnosti čl. 8 odst. 1 písm. c) směrnice 2004/48. Rovněž je nesporné, že poskytnutí – ze strany takové bankovní instituce – jména a adresy některé z jejích klientů přestavuje zpracování osobních údajů, jak je definováno v čl. 2 písm. a) a b) směrnice 95/46.

27 Vnitrostátní ustanovení, jako je ustanovení dotčené ve věci v původním řízení, které bankovní instituci umožňuje s odvoláním na bankovní tajemství neposkytnout informace požadované v rámci občanskoprávního řízení, tedy spadá do působnosti čl. 8 odst. 3 písm. e) směrnice 2004/48.

28 Článek 8 odst. 1 písm. c) směrnice 2004/48, vykládaný ve spojení s jejím čl. 8 odst. 3 písm. e), požaduje dodržování různých práv. Je totiž třeba, aby bylo dodržováno na jedné straně právo na informace a na druhé straně právo na ochranu osobních údajů.

29 Právo na informace, které má žalobce v rámci žaloby podané na základě porušení práva na vlastnictví, v dotčené oblasti směřuje k uplatnění a konkretizaci základního práva na účinný procesní prostředek zaručeného v článku 47 Listiny, a tím k zajištění účinného výkonu základního práva na vlastnictví, jehož součástí je právo duševního vlastnictví chráněné v jejím čl. 17 odst. 2. Jak uvedl generální advokát v bodě 31 stanoviska, první z uvedených základních práv je nástrojem nezbytným k ochraně druhého z nich.

30 Právo na ochranu osobních údajů, které mají osoby uvedené v čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48, je součástí základního práva všech osob na ochranu osobních údajů, které se jich týkají, jak jej zaručuje článek 8 Listiny a směrnice 95/46.

31 Z bodu 32 odůvodnění směrnice 2004/48 ohledně uvedených práv vyplývá, že tato směrnice ctí základní práva a řídí se zásadami zakotvenými v Listině. Jejím cílem je především zajistit plné dodržování práv duševního vlastnictví v souladu s čl. 17 odst. 2 Listiny.

32 Zároveň, jak plyne z čl. 2 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/48, jakož i z bodů 2 a 15 jejího odůvodnění ochrana duševního vlastnictví nesmí být překážkou zejména ochrany osobních údajů, takže směrnice 2004/48 nemůže konkrétně ovlivnit směrnici 95/46.

33 Projednávaná žádost rozhodnutí o předběžné otázce vyvolává tedy otázku nutného vyvážení požadavků spojených s ochranou různých základních práv, a sice s právem na účinný procesní prostředek a právem duševního vlastnictví na jedné straně, jakož i s právem na ochranu osobních údajů na druhé straně (v tomto smyslu viz rozsudek Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 65).

34 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že podle judikatury Soudního dvora unijní právo po členských státech požaduje, aby při provádění směrnic dbaly na to, aby se opíraly o výklad těchto směrnic, který umožní zajistit spravedlivou rovnováhu mezi jednotlivými základními právy chráněnými právním řádem Unie. Navíc orgány a soudy členských států při plnění opatření provádějících tyto směrnice musí nejen vykládat své vnitrostátní právo v souladu s těmito směrnicemi, ale rovněž dbát na to, aby se neopíraly o takový jejich výklad, který by byl v rozporu s uvedenými základními právy nebo s jinými obecnými zásadami unijního práva (viz rozsudek Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 70).

35 Zadruhé je třeba uvést, že čl. 52 odst. 1 Listiny zejména uvádí, že každé omezení výkonu uznaných práv a svobod musí respektovat podstatu těchto práv a svobod, a že z judikatury Soudního dvora plyne, že je třeba mít za to, že opatření, které provádí závažný zásah do práva chráněného Listinou, není v souladu

s požadavkem zajištění spravedlivé rovnováhy mezi základními právy, které je třeba vyvážit (ohledně soudního příkazu viz rozsudky Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771, body 48 a 49, jakož i Sabam, C-360/10, EU:C:2012:85, body 46 a 47).

36 V projednávaném případě vnitrostátní ustanovení dotčené ve věci v původním řízení umožňuje bankovní instituci, aby s odvoláním na bankovní tajemství odmítla poskytnout v rámci čl. 8 odst. 1 písm. c) směrnice 2004/48 informace o jménu a adrese majitele účtu, přičemž se rozumí, že ačkoli čl. 8 odst. 1 uvedené směrnice nepřiznává autonomní právo na informace, které by jednotlivci mohli uplatnit přímo vůči porušovateli nebo některé z osob uvedených v čl. 8 odst. 1 písm. a) až d) uvedené směrnice, ukládá nicméně členským státům povinnost zajistit, aby tato informace mohla být získána soudní cestou.

37 Ustanovení vnitrostátního práva dotčené ve věci v původním řízení, posuzováno odděleně, patrně umožňuje neomezené odepření, jelikož jeho znění neobsahuje žádnou podmínku, ani upřesnění, což však musí ověřit předkládající soud.

38 Takové ustanovení vnitrostátního práva, posuzováno odděleně, může zmařit právo na informace uznané v čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48, a tudíž, jak plyne z bodu 29 tohoto rozsudku, nedodržuje základní právo na účinný procesní prostředek, ani základní právo duševního vlastnictví.

39 V tomto ohledu tato neomezená a nepodmíněná možnost odvolávat se na bankovní tajemství je překážkou tomu, aby řízení stanovená směrnicí 2004/48 a opatření přijatá příslušnými vnitrostátními orgány, zejména pokud posledně uvedené chtějí nařídit poskytnutí nezbytných informací podle čl. 8 odst. 1 uvedené směrnice, mohla řádně zohlednit zvláštní vlastnosti každého práva duševního vlastnictví, a ve vhodných případech úmyslnou nebo neúmyslnou povahu daného porušení.

40 Z toho plyne, že taková možnost může v rámci článku 8 směrnice 2004/48 závažně narušit účinný výkon základního práva duševního vlastnictví, a to ve prospěch práva osob uvedených v čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48 na ochranu osobních údajů, které se jich týkají, prostřednictvím uložení bankovní instituci povinnosti dodržovat bankovní tajemství.

41 Z předchozího plyne, že takové vnitrostátní ustanovení, jako je ustanovení dotčené ve věci v původním řízení, posuzováno odděleně, může závažně porušit základní právo na účinný procesní prostředek, a v konečném důsledku základní právo duševního vlastnictví, kterého požívají nositelé uvedených práv, a že tudíž nedodržuje požadavek zajistit spravedlivou rovnováhu mezi jednotlivými poměřovanými základními právy v článku 8 směrnice 2004/48.

42 Předkládajícímu soudu nicméně přísluší, aby ověřil, zda v dotčeném vnitrostátním právním řádu případně existují další procesní prostředky, které by příslušným soudním orgánům umožnily nařídit poskytnutí nezbytných informací o totožnosti osob, na které se vztahuje čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48, v závislosti na konkrétních okolnostech každého případu v souladu s bodem 17 odůvodnění uvedené směrnice.

43 Ze všech výše uvedených úvah plyne, že na položenou otázku je třeba odpovědět tak, že čl. 8 odst. 3 písm. e) směrnice 2004/48 musí být vykládán v tom smyslu, že brání takovému vnitrostátnímu ustanovení, jako je ustanovení dotčené ve věci v původním řízení, které neomezeně a nepodmíněně umožňuje bankovní instituci, aby s odvoláním na bankovní tajemství odmítla poskytnout v rámci čl. 8 odst. 1 písm. c) uvedené směrnice informace o jménu a adrese majitele účtu.

K nákladům řízení

44 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Článek 8 odst. 3 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví musí být vykládán v tom smyslu, že brání takovému vnitrostátnímu ustanovení, jako je ustanovení dotčené ve věci v původním řízení, které neomezeně a nepodmíněně umožňuje bankovní instituci, aby s odvoláním na bankovní tajemství odmítla poskytnout v rámci čl. 8 odst. 1 písm. c) uvedené směrnice informace o jménu a adrese majitele účtu.

Podpisy.